

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRUIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, grooto Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 14 MEI.

M. Julliot.

Reeds verleden dinsdag hebben wij aan de lezers van den *Postrijder* kenbaar gemaakt dat de achtbare heer Julliot, op het aandringen van talrijke kiezers, toegestemd heeft het mandaat van vertegenwoordiger van het arrondissement op nieuw aan te nemen.

Men weet om welke redenen M. Julliot besloten had het politieke leven te verlaten. Hij heeft den ouderdom bereikt van 75 jaren, waarvan hij er drie en veertig in het politieke en bestuurlijke leven heeft doorgebracht. Hij heeft gedacht dat het tijd werd de baan open te laten aan de aankomende generatie.

Voorzeker wanneer een man zulk lang tijdperk zijns levens aan de openbare belangen gewijd heeft, vooral wanneer hij, zoo als M. Julliot, zooveel werkzaamheid en ijver getoond heeft in het volbrengen zijner ambten, dan kan men niet betwisten dat hij aanspraak te maken heeft op het rustig en vreedzaam familie leven.

Dat belet niet dat het besluit van M. Julliot om vaarwel te zeggen aan de publieke loopbaan, eenen droevigen indruk door gansch het arrondissement gemaakt heeft. M. Julliot inderdaad, al heeft hij eenen hoogen ouderdom bereikt, bezit nog het volle genot zijner verstandvermogens die gepaard gaan met eene onvermoeibare werkzaamheid. Nog is hij in staat om het mandaat dat de kiezers van het arrondissement Tongeren hem zoo menigmaal toevertrouwd hebben met overtuiging en talent te vervullen. Met de jeugdige wakkerheid die hem kenmerkt, kan hij voortdurend optreden voor de verdediging der katholieke principen en der stoffelijke belangen van het arrondissement.

Wij behoeven hier de verdiensten van M. Julliot niet breedvoeriger op te helderen. Er is om zoo te zeggen geene gemeente die geene blijken toonen kan van de aanhoudende zorg die hij ter alle tijde gehad heeft voor de belangen die hem toevertrouwd waren.

Om niet verre terug te gaan zullen wij slechts een feit aanhalen uit den laatsten zitting der kamer, en eene weldaad melden welke de landbouw aan M. Julliot verschuldigd is en voor dewelke de buitengemeentens hem vooral dankbaar moeten zijn.

Men weet dat de krijgsoefeningen in het kamp van Beverloo ten allen tijde in de maanden augustus en september plaats hadden. Hierdoor ontstond alle jaren groote hindernis in menige huisgezinnen. Juist op het tijdstip dat de arbeiders het noodzakelijkste waren in de dorpen, juist in den oogst en zaaitijd werden de dienstplichtige jongelingen onder de wapens

geroepen om in het zand der heide te gaan paradeeren. Drie jaren lang heeft M. Julliot in de kamer gereclameerd om de krijgsoefeningen van het kamp op een ander tijdstip te doen bepalen. Gedurende twee jaren bleven zijne edelmoedige pogingen vruchteloos; de minister van oorlog beweerde dat het onmogelijk was de maneuvres op eenen anderen tijd te bepalen en de slaafsche liberale meerderheid gaf naar gewoonte den minister gelijk.

Dit ontmoedigde M. Julliot niet. Met nieuwen ijver kwam hij dit jaar op zijne vraag terug; hij bewees op nieuw dat het een schandig misbruik was de jongelingen aan de werken van den oogst te ontnemen, daar men even goed de oefeningen van het kamp kon bepalen in de maanden van het jaar wanneer er weinig werk op de dorpen te verrichten is. Hij deed die ongerijmde handelwijze met zooveel kracht uitschijnen, dat de minister de gegrondheid zijner klachten moest herkennen en hij beloofde er recht aan te doen.

Te rekenen van het loopend jaar zullen de dienstplichtige jongelingen gedurende den oogst in hunne dorpen kunnen blijven en hunne armen gebruiken ten dienste van den landbouw. Ziedaar eene der weldaden die de landbouw aan M. Julliot te danken heeft.

Wij zouden menigvuldige daadzaken kunnen aanhalen die bewijzen dat M. Julliot in alle omstandigheden de verstandige voorstander der ware belangen van ons arrondissement geweest is. Doch dit zou ons te verre leiden.

Men begrijpt dat de enkele aankondiging van de demissie van dezen verdienstvollen afgevaardigden groote ontroering in het arrondissement Tongeren te weeg gebracht heeft. Reeds verleden maandag vereenigden zich een groot getal kiezers onder dewelke zich M. de baron de Woelmont, senator, en M. de graaf de Borchgrave, representant bevonden en er werd besloten van eene laatste poging te doen om M. Julliot over te halen tot het aanvaarden van een nieuw mandaat. De deputatie begaf zich ten huize van M. Julliot, zij toonde hem het verlies dat het arrondissement Tongeren zou lijden door zijn ontslag, de diensten die hij nog bewijzen kon en de achting die hij bij alle kiezers van het arrondissement geniet.

M. Julliot weerstond langen tijd aan zijne bezoekers. Doch eindelijk gaf hij toe aan hun verlangen en heden hebben wij de voldoening te kunnen aankondigen dat hij gezamenlijk met den achtbaren graaf Fr. de Borchgrave op den rang blijft voor de aanstaande kiezingen van juni.

De kiezers zullen M. Julliot den 14 juni komen bewijzen dat zij hem dankbaar zijn voor de wijze waarop hij de belangen van het arrondissement Tongeren verdedigd heeft

en voor de zelfopoffering waarmede hij zich ten dienste zijner kiezers stelt.

Kiezingen van Bilsen.

Wij vernemen dat eene kandidatuur zich te Bilsen opgedaan heeft voor de kiezingen van den 23 dezer maand, namelijk die van M. Wiet, oud conservateur.

M. Wiet, die toebehoort aan eene familie welke openlijk als katholiek bekend is, heeft verklaard dat hij de kandidaat niet is van het liberalismus.

M. Oscar Schaetzen, die over vier jaren aan den oproep van een groot getal kiezers antwoordde en met eene groote meerderheid van stemmen een der kopstukken van het limburgsch liberalismus overhoop wierp, heeft, in een inzicht van verzoening, afgezien van zijne kandidatuur.

Wij zijn verzekerd dat het nieuw bewijs van zelfopoffering welk M. Schaetzen aan het kanton Bilsen geeft, nog de toegenegenheid zal vergrooten welke hij reeds geniet.

Kieskronijk.

De kiescollegiën der volgende arrondissementen worden tegen dinsdag 14 juni aanstaande, ten 9 ure s'morgens, bijgeroepen voor het kiezen van representanten; te weten:

Provincie Oost-Vlaanderen: Gent, 7; Aalst, 3; St-Nikolaas, 3; Audenaarde, 3; Dendermonde, 3; Eecloo, 1.

Provincie Henegouw: Bergat, 3; Doornik, 4; Charleroi, 5; Thuin, 3; Soignies, 3; Ath, 2.

Provincie Luik: Luik, 8; Hoei, 2; Verviers, 3; Waremme, 1.

Provincie Limburg: Hasselt, 2; Tongeren, 2; Maeseyck, 1.

Eene kostelijke bekentenis.

Er moet kiezing zijn voor de Kamers te Charleroi. Onze minister van binnenlandsche zaken, M. Eudore Pirmez, moet daar herkozen worden, alsook M. Sabatier.

Deze twee mannen zijn dus over eenige dagen naar Charleroi gegaan om eene vergadering der liberale associatie bij te wonen.

Onze minister Pirmez heeft er eene lange redevoering uitgesproken, waarin hij zijne gevoelens doet kennen en doet zien wat ons land te verwachten heeft van 't liberalismus.

Hij verfoeit, zegt hij de leering van de katholieke Kerk, en hij wil zich niet verbergen onder den dekmantel der schijnheiligheid.

« Het liberalismus, roept hij uit, zegepraalt

in Spanje, in Italie en Oostenrijk. Het is te zien of het arrondissement van Charleroi mag achterblijven wanneer al de volkeren zich voortwerpen. »

Welke bekentenis! 't Is een minister die spreekt en zegt dat de liberalen denzelfden zegepraal willen in België als in Spanje en in Italie.

En wie weet niet hoe het gaat in Italie en in Spanje, in die twee ongelukkige landen! Ja, het liberalismus zegepraalt in Spanje waar men sedert zoo lang zoekt om eenen koning te vinden, zonder dat iemand het durft wagen de kroon te aanveerden van woelzieke liberalen: in Italie, waar men het volk verdrukt onder de zware lasten, en waar de schuld van 't gouvernement onbetaalbaar is geworden!

Ja, het liberalismus zegepraalt in Spanje, waar de burgers en 't leger tegen elkander ten strijde trekken, waar men in stad en te lande steelt en moordt en strafloos blijft.

Ja, het liberalismus zegepraalt in Italie, waar de gevangenen opgepropt zitten met omtrent 80 duizend misdadigers, en waar het verleden jaar alleen 8 duizend moorden gebeurden!

Ja, het liberalismus zegepraalt in Spanje en in Italie, waar koophandel en nijverheid verdwenen zijn, waar de uiterste armoede het volk onderdrukt!

O weldoende liberalismus! O gelukkig Spanje en Italie, waar 't liberalismus zegepraalt de kloosterlingen verjaagd en de kerken geplunderd heeft.

Ja, wij wisten het en gij bekennt het, minister Pirmez, het liberalismus van België is 't zelfde als dit van Spanje en Italie, en overal moet het liberalismus dezelfde vruchten voortbrengen vruchten van wanorde en armoede, van stelen en moorden, van goddeloosheid en zedebederf.

Het liberalismus in Spanje en in Italie, wat is het anders dan de vrijmetselarij? Het zijn francmaçons die in Spanje aan het hoofd staan; francmaçons die Italie bestieren, die den Paus hebben aangerand, die 't grootste gedeelte zijner staten hebben ontnomen en die verlangen hunne heiligschennende hand op Rome te leggen.

En 't is datzelfde liberalismus, of heter diezelfde vrijmetselarij, die in Spanje en Italie den godsdienst verdrukt en 't volk arm en goddeloos maakt, die ook in België eenen gelijken zegepraal zal behalen, indien de kiezers verblind blijven en niet luisteren willen naar de stem der katholieke Kerk.

M. de Gouverneur der provincie komt in dato 27 april, den volgenden omzendbrief toe te sturen aan de gemeente besturen der kan-

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MUEHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

Graaf Brody begaf zich tot hem, en beiden fluisterden ernstig te zamen, terwijl de twee vrouwen elkander omhelsd hielden en weenden.

— Hoort nu, wat wij u te zeggen hebben, riep baron Jemnik, met zijn zwager haar nadereade. Wij willen u uwen diefstal vergeven; wij willen uwe kinderen niet dood ranselen, indien ge doet wilt wat wij van u vorderen.

— Wij zullen alles doen wat ge van ons vordert, zeiden de beide vrouwen als uit eenen mond.

— Luistert dan en let wel goed op, elk woord dat wij u zeggen, want elk woord dat gij vergeet, is een slag voor uwe kinderen!

Buiten werkte men nog altijd onverdroten aan de belegering van de poort en muur. De boeren woelden met groote breekijsers den grond onder de poortdeuren op, en donderden met bijlen en steenen tegen de met ijzeren beslagen eiken planken. Graaf Moritz van Benjowsky zelf bestuurde den aanval. Hij zelf had den eersten steen tegen de poort geworpen, hij zelf had het eerst de bijl gegrepen en een houw in het hout gedaan.

— Ik wil niet als een bedelaar voor de deur van mijn huis afgewezen worden, riep hij met bliksemende oogen. Ik wil niet alsoen verstooten zoon met schande van hier worden gejaagd. Mij behoort het slot en 't zal het mijne blijven. Hei, gij lieden binnen, doet open voor den eigenaar

van het slot, den graaf Moritz van Benjowsky.

En andermaal trof de bijl, welke hij omhoog zwaaide, de hofpoort (1). Zij begon reeds op hare hengsels te kraken; zij beefde reeds onder de vreeselijke slagen der aanvallers.

— Mijne vrienden riep de jonge graaf, opent mij de poort van mijn vaderlijk huis, en ge zult steeds aan mij een dankbaar en goed heer vinden.

Een hagel van bouwen en steenen donderde andermaal tegen de slotpoort. Een vreeslijk kraken volgde en de uit de hengsels geheven deuren vielen op den grond, alles in eene wolk van stof hullende.

Toen deze wolk optrok zag men achter de nu geopende poort eene hooge barrikade, boven welke gliastorende geweerloopen uitstaken. Maar geen schot volgde, en de boeren, welke graaf Brody bevolen had achter de barrikade te blijven, stonden met neergelaten geweer ter weerszijden.

— De kerels schieten waarachtig niet, bromde graaf Brody, die met zijnen zwager uit het slot, achter de venster-gordijnen verborgen, het tooneel beneden aanschouwde.

— Neen, zij schieten niet, zegde de baron. 't Is dus bijna een geluk, dat wij gedwongen waren ons plan te veranderen. Wij zullen zoo beter ons doel bereiken. Morgen vroeg zijn wij meester van het slot.

— En dan zullen deze verwenschte boeren voor hunne ongehoorzaamheid van beden hoeten, zegde graaf Brody met boosaardige stem.

Zie, zie broeder, nu wordt het tooneel belangwekkend. Onze vrouwen komen!

Inderdaad, juist verschenen op de voorplaats Rosa en Julia, in hare lange, ruischende rouw-

kleden, het hoofd omhuld met zwarte kanten sluier, die over hare schouders vielen en, als met eene dondere wolk hare slanke gestalten omgaven.

Langzaam en plechtig kwamen de beide vrouwen over de plaats en bereikten juist de barrikade, die de poort versperde, toen graaf Moritz van Benjowsky in deze poort verscheen en met vriendelijke, zachte stem, de boeren vermaande niet langer tegenstand te beproeven, maar hem vrijen toegang tot het slot te geven.

— Ruimt de barrikade weg, mannen, beval Julia met luide stem aan de boeren, die terstond begonnen den berg van steenen, balken en planken uit elkander te dragen.

— Welkom broeder, riep Rosa, den graaf hare beide handen toestekende, welkom in het slot uwer vadersen.

— Welkom in het slot uwer vadersen! herhaalde Julia terwijl zij insgelijks haren broeder naderde.

— Ge heet mij welkom? vroeg Moritz verbaasd. Gij opent mij vrijwillig den ingang!

— Onze mannen wilden tegen u strijden, antwoorde Julia zacht, maar onze beden en onze liefde hebben hen overwonden. Ook zij zijn bereid u welkom te heeten, als ge u met hen verzoenen en hen in vriendschap de hand wilt reiken.

— Geef ons de hand, Moritz, volk ons in het slot, bad Rosa, hare hand naar hem uitstekende en hem met bliken vol liefde en teederheid aanschouwende.

— Ach, Rosa, Julia, ik zou van geluk en vreugd kunnen juichen, nu ik u zoo vind, riep Moritz met schitterende oogen. Komt, laat ons het huis binnengaan. Geef mij uwe handen, zusters, voert den teruggekome ne weder in de hallen zijner vadersen.

(1) Mémoires et voyages du comte Maurice Benjowsky. Vol. I, pag. 40.